

Iedereen gaat zo zijn weg, wie weet waar naar toe?

(gezang 836 vers 5 uit het gezangboek)

Het schilderij van Dorotha Roszkowska staat nu al een paar maanden in onze kerk. Steeds weer vind ik inspiratie en troost in de mooie kleuren, in de mensfiguren, in de verbeelding van afstand en verbondenheid. Straks, in de advent wordt het waarschijnlijk vervangen door een ander schilderij. Daarom voor de laatste keer een overweging bij dit schilderij uit de serie "Alone Together".

We zien mensen op weg. Wie zijn het? Waar komen ze vandaan? Weten ze waar ze naar toe gaan? Komen de mensen ons tegemoet? Komen ze op onze weg? Of zijn wij het zelf, mensen onderweg, meer of minder verbonden met een ander?

Mijn eerste associatie was: het zijn mensen op de vlucht. Het zijn mensen op zoek naar een nieuwe toekomst. Mensen die een beroep doen op medemenselijkheid en solidariteit.

Maar misschien hebt u er een geheel andere gedachte bij.

Misschien zien wij onszelf wel terug op het schilderij. Wij zijn mensen onderweg, soms alleen, soms met elkaar. We gaan onze weg in verbondenheid met anderen, maar bepaalde dingen in je leven moet je helemaal alleen doen.

Soms is het tobben, en soms gaat het voorspoedig. We hebben al een heel stuk van onze levensweg afgelegd, of zijn nog maar net begonnen. Hoe zal het verder gaan?

Over bergen of door diepe dalen? Een rechte weg of een weg vol onbegrijpelijke kronkels?

We zijn in de kerk aangekomen bij de laatste zondagen van het kerkelijk jaar. We richten onze blik op de toekomst. Waar gaat **het** heen? Waar gaan **we** heen? In Matteüs 24 lezen we over de verschrikkingen aan het einde van de tijden. Het zal niet allemaal meevallen. Jezus waarschuwt ons én troost ons. Het kan soms moeilijk worden, maar dan mogen we ook geloven dat het goed komt. Als de Mensenzoon komt, zal zijn Licht schijnen over de gelovigen die van alle kanten worden samengebracht. Dat lezen we op de laatste zondag van dit jaar, de zondag van de voleinding.

Op het schilderij staan mensen op weg.

Omgeven door het groen, de kleur van hoop.

Ik vind dat gezang 836, een lied van Huub Oosterhuis, precies weergeeft hoe het kan gaan in een mensenleven. Een aanrader om nog eens op te slaan. Met het vraagteken aan het einde:

"Is er een stad zonder dood zonder duisternis?

Is er een stad waar de zon niet meer nodig is? "

Laten we, omgeven door het groen van de hoop, op weg gaan naar die stad.

Een nieuw Jeruzalem.